

Een Weerzien.

verdriette, was in haar over wat komen zou. Aldoor zag ze Henri zitten, in 't prieel, naar voren gebogen, de oogen gericht voor zich uit, naar 't donker van den tuin, als zag hij daar iets schoons, dat hem wenkte... Hij was verliefd op Klara Bodel, had eens een vriendin van deze haar verteld. Ze trachtte zich te herinneren, hoe hij gedaan had tegenover Klara dien avond, wat hij tot haar gezegd had. Niets bijzonders kon ze terugvinden. Als goede bekenden had zij ze hooren praten en plagen... Dit stemde haar kalm en prettig, haar stille ontroering werd niet verstoord en spreidde zich, zonder leed te doen, als een kleed van zijde over haar denken... Toen sliep ze in.

De vriendschap, tusschen haar en Klara gesloten, werd al spoedig intiemer. Den volgenden morgen was ze bij Klara een boek gaan halen, dat deze haar beloofd had. Ze babbelden beiden druk, zooals menschen doen, die elkaar nog maar weinig kennen, en daarom bang zijn voor stilten, waarin de zielen dichter samenkomen. Klara vertelde veel van Indië, van 't leven daar, vrijer en hartstochtelijker dan hier. Ze liet Marie photographieën kijken en allerlei merkwaardige Indische dingen. Ze vond hier de menschen erg klein-stedsch, natuurlijk. Er werd hier niet *geleefd*... Niet van die diners en bals, van die pic-nics onder den strakblauwen hemel, en alles rondom wit en hel-schitterend van zon. Geen wuivend-groene reuzewouden en hooge berglanden...

Marie moest in zichzelf lachen om die verhalen. Ze kende 't Indische leven uit romans en ze had er nooit naar verlangd. Ze hield niet van uitgaan, van dolle pretjes. Het stille alleen-zijn was haar altijd lief geweest. Maar een benijdend gevoel steeg in haar op, wegdringend den spot om die extase van Klara over Indië; jaloezie, dat ze Klara groot zag, en mooi en vreemd, en zij zelf tenger was en zoo'n gewoon gezichtje had. En terwijl Klara sprak, moest ze aldoor daaraan denken, spelend met een handschoen en turend in de straat, die fel-licht lag in 't schelle zonnebranden. 't Werd een vreemde mengeling in haar van klanken en kleuren, wat ze zag en hoorde om en in zich: 't Spreken van Klara,

het al-heftiger opwellend gevoel van jaloezie dat was als praten tot zichzelf: Wat is ze toch mooi met dat zwartglanzende haar, die donkere oogen, die rij witte tanden tusschen 't rood van de lippen; en buiten een melkwagen met geel-koperen, blinkende kannen, waarin dreven de beelden van huizen en menschen; een witgekielde slagersknecht, frischkleurige groenten; krijschend geroep van een koopman, stoeiend gespeel van honden, lustig gerinkel van een paard met belletjes... Maar boven alles dreef die stem in haarzelf: Wat zal hij haar mooi vinden... Ze had nu niet meer 't gevoel van den vorigen nacht, toen zij in bed had liggen droomen met wijd-open oogen, ze voelde zich angstig en had veel lust heen te gaan, maar zij durfde niet haar stem te doen breken in 't drukke praten van Klara... Opeens hoorde zij den naam Henri en 't was of die naam in haar was als een klokje, dat onbewogen hing, maar nu aan 't luiden ging door 't woord van Klara... Ze zag glimlachend op, zonder te blozen. Klara zeide, dat Henri gevraagd had of ze eens met hun drieën een fietstochtje zouden maken, den volgenden Zondagmorgen bijvoorbeeld. Ze spraken nu een poosje over Henri. Klara mocht hem heel graag, ze vond hem interessanter dan andere jongelui. Hij had iets van een dichter... Dat droomerige in hem nu en dan, waarmee ze hem geplaagd had, was juist iets dat haar aantrok. Als bakvischje zou ze met hem gedweept hebben... Maar 't aardigst vond ze zijn scherpgeestige opmerkingen over de menschen en zijn buien van bruyante vroolijkheid. Ze was benieuwd, hoe hij Marie zou bevallen... Je moest hem een beetje kennen, zooals zij... Marie luisterde, nu en dan knikkend of glimlachend, maar eensklaps schrok ze, toen ze Klara hoorde zeggen: Ik geloof, dat hij mij heel aardig vindt, hij is altijd erg lief voor me... Maar we kennen elkaar nog zoo kort, een paar maanden nog maar...

(Wordt vervolgd.)